

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ

Έν 66φ Φλέσσα, αριθ. 33

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΗΡΕΤΑ 12 ΜΗΝΩΝ

Άπο τῆς 1 Ιανουαρίου ἕως 1 Ιουλίου

Έν τῷ ἔσωτ. σφ. β. — Έν τῷ ἔσωτ. σφ. χρ. 8.

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ

ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΜΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΣΧΟΛΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὸ παμπόνηρον δίκτυον ἐν τῇ διακωδωνιζομένῃ Μασσονικῇ ἱσότητι, ὑπὸ Παναρέτου Χ. Δούληγερη. — Ἱερουργίαι Οἰκονόμου. Περὶ γάμου χριστιανικοῦ καὶ εὐαγγ. — Αἰσθητικὴ-Αἰσθητικὰ Ψυχῇ, ὑπὸ Νικολάου Γαλαναῦ. — Ἡ οἰκονομία, ὑπὸ Π. Κ. Γερογιάννη. — Ἐντυπώσεις ταξιδίου ἐκ τῶν Ἁγίων Τόπων, ὑπὸ Γ. Δ. Ματθ. — Ἡ εὐαγγελικὴ Νόμος, ὑπὸ Τιμοθέου Ἀναστασίου. — Ποικίλα. — Ἀπόστολος καὶ εὐαγγέλιον τῆς 20 καὶ 27 Ἰουνίου. — Οἱ διδάσκοντες εἰς τὰς λαϊκὰς σχολὰς τῆς Ἀναπλάσεως.

ΤΟ ΠΑΜΠΟΝΗΡΟΝ ΔΙΚΤΥΟΝ ΕΝ Τῇ ΔΙΑΚΩΔΩΝΙΖΟΜΕΝῇ ΜΑΣΣΟΝΙΚῇ ΙΣΟΤΗΤΙ

Γνωστὸν ἐγένετο ὅτι ἡ Μασσονία προβάλλει ἀναριθμήτους παγίδας διὰ τὸ προσηλυτιστικὸν ἔργον τῆς, ὑποσχόμενη εἰς τοὺς ἐμπόρους νέας γνωριμίας καὶ πλούτη, εἰς τοὺς ὑπαλλήλους καὶ ἀξιωματικούς θείας, προδ. θασμούς κλπ. κλπ. Ὅπως δὲ ἐμπλέκη εἰς τὰ δίκτυα τῆς ἀπλοϊκωτέρους καὶ ἀνοητοτέρους ἰχθύς, μεταχειρίζεται καὶ τὸ παμπόνηρον δίκτυον τῆς διακωδωνιζομένης ὑπὸ τῶν Μασσόνων ψευδοεπιπλάστου ἱσότητος.

Ἡ ἱσότης κατὰ τὴν γνώμην τῶν ὕγιως τὸν νοῦν ἔχόντων ἀναφέρεται εἰς τὰ ἐκ τῆς ἡθικῆς φύσεως καὶ τῶν νόμων ἀπορρέοντα καθήκοντα καὶ δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου, εἰς τὸ νὰ εἴμεθα δηλαδὴ ἴσοι πρὸς ἀλλήλους ἀπέναντι τῶν νόμων ἐκπληροῦντες τὰ καθήκοντα ἡμῶν μετ' ἑαυτῶν πάντας εὐσυνειδήτους, συνεισφέροντες εἰς τὰ κοινὰ βάρη ἐξ ἑαυτῶν καὶ ἀπολαμβάνοντες τῶν δικαιωμάτων τῆς ἰσονομίας καὶ δικαιοσύνης ἐξ ἑαυτῶν.

Καὶ ἐνῷ ἡ Μασσονία τὴν καλῶς νοουμένην ἱσότητα τὴν ἔχει τρέψει εἰς ἀτακτον φυγὴν, ζητοῦσα ἐπὶ πῖνακι τὴν κεφαλὴν αὐτῆς, δίδει, ὡς εἴορμεν, δικαιώματα καὶ καθήκοντα μόνον μετὰ τῶν μελῶν αὐτῆς ἀναγνωρίζει, τοὺς δὲ ἄλλους ἀνομιάζει βεβήλους, ἀκαθάρτους, δεισιδαιμονεῖς, φανατικούς κλπ. καὶ ἐνῷ μόνον πρὸς ἀπεναντινὴν δικαιοσύνην ὑπὲρ Μασσόνων ἀδελφῶν τῆς κόπτεται διόριζοντα μάλιστα διὰ ψήφου

αἱμάτων τῶν Στωῶν τῆς πρόσωπα πρὸς τοιαύτην ὑπὲρ αὐτῶν ἐνέργειαν, δὲν αἰσχύνεται νὰ προβάλλῃ τὸ προσωπεῖον τῆς ἱσότητος ἀριστοτεχνικῶς, ὥπως δελεάζῃ τὸν ἀπερίσκεπτον κόσμον.

Ἡ καλῶς νοουμένη ἱσότης τῶν ἀνθρώπων εἶνε ἀπέρρουσ τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς νέας ζωῆς, ἥτις δὲ αὐτοῦ διεσχέθη εἰς τὸν κόσμον. Εἰς τὸν ἀρχαῖον κόσμον ἐκράτει ἡ διαίρεσις τῶν τάξεων, καθ' ἣν οἱ ἐσθλοὶ εὐδ' ἐν τάξει προσώπων ἐλογίζοντο. Ἡ δὲ γυνὴ καὶ ἀνθρωπίνως ἐθεωρεῖτο ἡττιῶν τοῦ ἀνδρός καὶ τὰ τέκνα διετέλουν ὑπὸ δεσποτεῖαν βαρύνως καταθλιπτικῇ.

Αἱ βάρβαροι καὶ ἄνιστοι καὶ ἀνελεύθεροι αὐταὶ ἀρχαὶ καὶ δεσασαὶ ἐπεκράτουν καὶ εἰς τὸν πνευματικώτερον καὶ φωτεινότερον κόσμον τῶν ἡμετέρων προγόνων. Δὲν ἔσαν μόνον τῆς πολιτείας καὶ τῶν ἀρχουσῶν τάξεων καὶ τοῦ λαοῦ ἰδέαι, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν θρησκευμάτων, καὶ τῶν φιλοσόφων δὲ οἱ κράτιστοι δὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀπαλλαγῶσιν αὐτῶν.

Ἡ φιλοσοφία τῆς Στωῆς θεωρεῖται ὡς διατυπώσασα καθαρωτέρως καὶ μᾶλλον ἐλευθέρας ἀρχὰς περὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἱσότητος. Ἀλλὰ τοῦτα ἐπραξεν, ὅτε οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς ὑφίσταντο τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἐπικρατοῦμένου ἤδη χριστιανικοῦ πνεύματος, ἐκτός δὲ τούτου ὡς ἀξίωμα πλέον εἶνε ὅτι καὶ τὰ κράτιστα τῶν φιλοσοφικῶν θεωρημάτων, φιλοὶ μόνον λόγοι, ἦσαν ἀνίσχυροι ὅχι πλέον νὰ ἀναγεννήτῳσιν, ἀλλὰ καὶ νὰ συγκρατήσῳσιν καὶ τὸν κόσμον ἀπὸ πρὸντων φοδρωτέων ὀλισθημάτων καὶ κρημνισμῶν.

Ἡ ἱσότης διὰ ταῦτα τῶν ἀνθρώπων καὶ ὡς ἀρχὴ καὶ ὡς ἔργον ἀπέρρευσε ἐκ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Ἐν τῇ διδασκαλίᾳ ὅτι πάντες εἴμεθα τέκνα ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ Πατρός, οφείλοντες νὰ συνδεώμεθα διὰ δικαιοσύνης καὶ ἀγάπης, οὕτως ὥστε ν' ἀποτελῶμεν ἐνιαῖον τι ἡθικὸν σύνολον, μίαν ψυχὴν καὶ μίαν καρδίαν ἐν τῇ διακηρύξει ὅτι οὐκ ἔστι Ἰουδαῖος, οὐδὲ Ἕλληνας οὐκ ἐνὶ δούλῳ οὐδὲ ἐλεύθερος οὐκ ἐνὶ ὄρσειν καὶ θόλῳ ἐν τῷ ἡθικῷ δόγματι ὅτι ὁ δικαίος καὶ πιστὸς ἐρείδεται μετὰ πολλῆς χάριτος καὶ ἐπιεικείας καὶ στοργῆς νὰ προσφέρῳσιν πρὸς τοὺς ἀμαρτωλοὺς καὶ τοὺς ἀπίστον, πρὸς τὰς πλανάμενας, πρὸς

θρῶν. Ἐχει καλῶς· εἰς αὐτὸ πρῶτον εἶνε καταληγόντων. Ἄλλ' ἡδὴ πῶς συμβαίνει, ὥστε νὰ λαμβάνωμεν γινώσκιν τῶν δυνάμεων τοῦτον τοῦ ἐγκαρφάλου ἢ τῶν ἐκρήσεων, αἵτινες προκαλοῦσι πάλιν ἑτέρας δυνάμεις; Τοῦ κρυπτομένου κώδωνος εἰσέρχεται εἰς δυνάμιν τὰ μέγιστα, ἀλλ' ἔχει τόσον τοῦ πρῶτον αἰσθητῶν ἢ κώδων, ὅσον καὶ ὁ ἐν τῇ πυλῶνι τῆς θάλασσης νηχόμενος ἰχθὺς περὶ τῶν ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ συμβαινόντων. Οὐδὲ δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν· ὅτι ἡ αἰσθησις ἰδιόχει εἰς τὴν τοιαύτην ἢ τὴν τοιαύτην τῆς ὕλης ὁργάνωσιν· διότι αὕτη τοῦτο μόνον κατορθοῖ, ὅτι καθιστᾷ ὁργανὰ τινὰ ἀρμόδια πρὸς διαχώριστον τῶν ἐρεθισμῶν, ὃ δὲ ἐγκέφαλος εἶνε τὸ ὄργανον τὸ συγκεντρῶν τοὺς ἐρεθισμοὺς· ἀλλὰ πῶς κατορθοῦται ἡ ἀντίληψις τῶν ἐρεθισμῶν τούτων; Δὲν εἶναι φανερόν, ὅτι ὁ ἐγκέφαλος εἶνε πλῆρες, ἐπ' οὗ παρελθόντες διὰ τοῦ μηχανισμοῦ τοῦ κινηματογράφου, αἱ ὁποῖαι ὅμως θὰ ἔμενον ἀγνωστοί, ἂν δὲν ὑπῆρχεν ὁ θεατής; Τῇ ζήτημα καθίσταται, εἰ σαφέστερον, ἂν ἐξετάσωμεν τὰ αἰσθητά.

Τί ἐστὶν αἰσθησις; ἡτις γεννᾶται ἐν ἡμῖν ἐκ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐρεθισμοῦ.

Ἄλλ' εἰς τί συνίσταται ὁ ἐρεθισμὸς οὗτος;

Ὅπως δὲ πρὸς καὶ ἂν προκληθῇ, εἴτε διὰ κυμάνσεως (δρασ-
σεως, ἀκρότης), εἴτε διὰ πίεσεως (ἀφῆ), εἴτε διὰ χημικῆς δρά-
σεως (γεύσεως, ὀσμῆς), καταλήγει ἐν τούτοις εἰς δυνάμεις τῶν κυττάρων τοῦ ἐγκαρφάλου.

Ἐπομένως ἔστιν ὅτι ἡ ὕλη εἶχε τὴν δυνάμιν τοῦ αἰσθάνεσθαι· διατὶ δὲν αἰσθάνεται τοὺς ἐρεθισμοὺς, ὡς εἶνε πράγματι, ὡς δυνάμεις δηλ., ἀλλ' ὑφίσταται τοσαύτη διαφορά μεταξὺ τοῦ ποιοῦ τῆς ἐντυπώσεως καὶ τοῦ ποσῶν τοῦ συμβεβηκότος; Τί, παρεκκλῶν, εἶνε ἀντίληψις δόξης; τὸ φῶς, ἡ ἀκούσις, ἡ ἀσπις, ἡ τὴν γῆν, ἡ τὴν ὕλην, ἡ τὴν θερμότητα καὶ τὸ ψῦχος; Τί εἶνε τούτοις ἐν τῇ πραγματικότητι; δυνάμεις καὶ μόνον δυνάμεις. Καὶ τοιαῦτα ἔπρεπε νὰ εἶνε αἰσθητὰ ἢ μεταβολὴ ἐν τῇ αἰσθητικῇ εἶνε τόσον ἀλλοιωτός καὶ διαφοράς τῆς φύσεως τοῦ ἐρεθισμοῦ, ὥστε παρουσιάζεται ὡς γεγονός· ὅπως ἀκτὴν ἡλίου καὶ μυστηριώδες, αἰῶνας δὲ ἐχρησίσθησαν διὰ νὰ γείνηται ὡς ὑπὸ τῆς πρῶτης τῶν αἰσθημάτων, καὶ τῆς οὐδὲν οὐκ ἐκπληξίας· μὲς εἰσφυλάσσει τὸ μέλλον· ὡς πρὸς τὴν περὶ τούτου ἐμπίθειάν μας.

Ἀν τὸ αἰσθητὸν ἦτο ἀποτέλεσμα μόνον τῆς αἰσθησεως τοῦ ἐρεθισμοῦ, θὰ ἐγινώσκονμεν τὸν ἐρεθισμὸν τοῦτον. Τώρα δὲ αἱ ἐξ αὐτοῦ ἐντυπώσεις ἡμῶν ἀπέχουσι πρὸς ἀλλήλους διότι ἀπὸ τῆς φύσεως τούτου.

Ἐξ οὗ καταβαίνει· ὅτι τὰ αἰσθητά δὲν εἶνε μόνον ἀποτέσματα τῆς αἰσθησεως τῶν ἐρεθισμῶν, ἀλλ' ὅτι ὑπάρχει ἐντός μας αἰτία τις, ἡτις λαμβάνουσα αἰσθητῶν τῶν ἐρεθισμῶν μεταλλάττει αὐτοὺς, ὡς εἶνε ἀδύνατον εἰς τὴν ὕλην νὰ τοὺς μεταλλάσῃ, ἀποβάλλουσα πλὴν τῆς πρὸς ὁρισμένον σκοπὸν, τὴν διακρίσιν τῶν ὁμοίων καὶ ὁμοίων τῆς ποικίλης δυνάμεως ἀντίληψιν τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου πρὸς καθαρὸν τὴν διακρίσιν τῶν ἀντικειμένων, ἐκχωρῶν τὴν ἐννοήσιν καὶ γένεσιν ποικίλων συναισθημάτων.

Δύνησις μὲν, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ αἰσθητικῇ μετατροπῇ εἰς φῶς πρὸς ἀντίληψιν τῶν μεγεθῶν, τῶν ὁρίων, τῶν ἀποστάσεων, πρὸς διακρίσιν τοῦ κτήνους ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ἐνδύου ἀπὸ τοῦ βρόχου, τῆς θάλασσης ἀπὸ τῆς ξηρᾶς, πρὸς τέρψιν ἐκ τῆς ἀρμονικῆς περ' ἄλληλα τοποθετήσεως τῶν διαφόρων ἀντικειμένων.

Δύνησις, ἀλλὰ καὶ μετατροπὴ ἡχων πρὸς ἀνακοίνωσιν τῶν διανοημάτων, τῶν θλίψεων, τῆς χαρᾶς, τοῦ θυμολογίου καὶ ἀντίληψιν τῆς ἀρμονικῆς τῶν μουσικῶν τόνων.

Δύνησις, ἀλλὰ καὶ αἰσθησις ὅπως διαφόρον ἀφῆς, γνώσεως, ὑποφύσεως πρὸς προφύλαξιν τοῦ ἀτόμου ἀπὸ ὕλικων ἐπιδράσεων δυνάμεων νὰ παραβλάψωσι τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τοῦ ὁργανισμοῦ αὐτοῦ.

Δύνησις, ἀλλὰ καὶ ψυχὴ· ἀνταπαντῶσα εἰς ταύτην δι' αἰσθημάτων ὅπως διαφόρου τείνοντος πρὸς ὁρισμένον τινὰ σκοπὸν.

Ψυχὴ, ἀλλὰ καὶ Θεὸς παρὰ τὴν εἰς αὐτὴν τὴν δυνάμιν τοῦ αἰσθάνεσθαι καὶ ἄλλας ἐπὶ τῆς δυνάμεις πρὸς κατανόησιν αὐτοῦ καὶ τῶν ἔργων αὐτοῦ καὶ ἐνάσκησιν τῶν ἔργων τῆς ἀρετῆς.

Νικόλαος Γαλανός

Ἡ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Ὁ τελευταῖος διεσθύνων τὴν ἀνθρωπίνην οἰκογένειαν νόμος εἶνε ὁ τῆς ἀγάπης. Καὶ οὗτος θεός.

Ἐὰν μὴ ὑπῆρχεν ἄλλη μεταξὺ τῶν συζύγων ἀγάπη ἢ ἡ τῶν αἰσθησεων, οὐδ' ἄλλη τρυφερότης τῶν γονέων πρὸς τὰ τέκνα πλὴν ἐκείνης ἧτις συγκινεῖ, διὰ τινος φυσικοῦ σκεπτικῆματος, τὰ μητρικὰ σπλάγγνα, ἡ κοινωνία δὲν θὰ διετηρεῖτο. Τῇ πατρικῇ καὶ μητρικῇ συναισθητικῇ διακρίνεται παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ἀπὸ τῶν προσκίτων ἐντυπώσεων, ὁποῖαι αἰσθάνονται μετὰ τῶν κατωτέρων πλασμάτων. Τὰ συναισθύνοντα αὐτὸ εἶνε ἡ πρόνοια καὶ ἡ ἀφροσύνη· ἐπιτρέπει τὴν ἀναγκαίαν καὶ ἀγχιτοσίαν αὐστηρότητα· ἀποκλείει τὴν ἀδυναμίαν, καὶ εἰς τοὺς ἀγίους τῆς ἀποστολῆς τῶν γονέων δίδει τὸ ἄγροον ὅπως ἀντιταῖσιν εἰς τὸ τέκνον των, καὶ προκαλέσωσι τὰ δάκρυά του. Τέλος, νέον χαρακτηριστικὸν γνώρισμα εἶνε τοῦτο, ὅτι ἡ ἀγάπη εἶνε ζωοποιὸς ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ οἰκογενείᾳ· δὲν κατοχεῖται μόνον ὡς παρὰ τοιαύτοις, μετὰ τοῦ ρεῖθρου τῆς ζωῆς· ἀλλὰ καὶ ἀνέρεται καὶ ἐπιστρέφει εἰς τὴν πηγὴν τῆς λαμβάνουσα εἰς τὰ καλῶς ἀνατετραμμένα τέκνα, τὴν μορφήν εὐλαβοῦς καὶ λεπτῆς τινος εὐγνωμοσύνης. Ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ οἰκογενείᾳ, καθὼς ἐν τῇ κόλπῳ τῆς αἰωνίας ἐκείνης κοινωνίας, τὴν ὁποῖαν ἐπολιμήσαμεν νὰ ὀνομάσωμεν θεῖαν οἰκογένειαν, εἶνε ἡ ἀγάπη, ἡτις περιφράσσει τὸν ὅριμον τῆς ζωῆς, ἀδιαλείπτως αὐτὸν δια-
σχίζουσα καὶ κἀμνοῦσα νὰ κυκλοφορῶσι συγχρόνως τὰ στοι-
χεῖα τῆς εὐδαιμονίας.

Τὸν ἀναγινώσκοντα, ἡ ἀληθινὴ ἀνθρωπίνη οἰκογένεια, ἡ οἰκογένεια, τὴν ὁποῖαν ὁ Θεὸς ἐπέλεξε καὶ ἐμάρτυρε κατὰ τὴν ἰδίαν ἐκείνου οἰκογένειαν. Βιβλίων δὲ ψαλμῶδός τὴν θεο-

μῆτι. αὐτοῦ, ἀνκηράζει, οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον, οἱ πορευόμενοι ἐπὶ τὰ ἔργα αὐτοῦ! Ὡς ἀνθρώποι, δὲν εἶσαι, ἴσως, παρὰ ἀπλῶς χωρικός, καὶ ὁ ἄρκτος τὸν ὁποῖον τρώ-
γεις, εἶνε ὁ καρπὸς τῶν κόπων σου. Βίβας ὅμως εὐτυχῆς, καὶ ἡ εἰρήνη ἐπὶ σὲ ἀναπαύεται. Ἡ σύζυγός σου ὁμοιοῦται τὴν γόνιμον ἀμπελον, τὴν ἀνελισσομένην κατὰ μήκος τῆς οἰκίας σου. Τὰ τέκνα σου, περὶ τὴν τράπεζάν σου συνηθρο-
σμένα, ὁμοιάζουσι τοὺς νέους βλαστούς, τοὺς περιστέρους τὸν κόσμον τῆς ἐλπίδας. Αὕτη εἶνε ἡ εὐλογία, τὴν ὁποῖαν ὁ Κύριος ὑπόσχεται εἰς τοὺς φοβούμενους αὐτόν. (Ψαλ. 127).

Ἡ οὕτως ἐννοουμένη οἰκογένεια εἶνε ὁ ἄξιος τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας.

Τί εἶνε τὸ ἔθνος, εἰμὴ οἰκογένεια αὐρεῖα, ὁμοσπονδία οἰκογενειῶν; Καὶ πῶς αἱ τεχνῆται ὁμάδες θὰ τηρήσωσι τὴν σύστασίν των, ὅταν αἱ φυσικαὶ ἐνώσεις, ἐξ ὧν ἐκείναι συνίστανται, ἔχασαν τὴν ἐκείνων σύστασιν; Ἀ! δὲν ἀπατῶνται, κατὰ τοῦτο, οἱ ἐκείνοι ἐκείνοι ἀνθρώποι, τῶν ὁποίων αἱ ἄγριοι ἀπείπειραι ἀποτελοῦσι τὴν φύλιν· τοῦ κόσμου, καὶ τῶν ὁποίων αἱ ἀπειλαὶ βαρύνουσι, μέχρις ἀπο-
κνημοῦ, τὸν λήγοντα τοῦτον αἰῶνα, ὅστις τόσον ἐνόμιζεν ἐαυτὸν ἰσχυρόν! Γνωρίζουσιν ἐκεῖνοι, ὅτι, ὅπως ἀνατρέψωσι τὴν κοινωνικὴν τάξιν, δὲν εἶνε χρεῖα νὰ προσβάλλωσι τὰς κυβερνήσεις· αἱ κυβερνήσεις ἀντικαθίστανται· πρέπει λοιπὸν τὴν οἰκογένειαν νὰ διαλύσωσι, διότι, ἀπαξ καταστραφείσα, δὲν ἀνασυνιστᾶται αὕτη. Ἡ οἰκογένεια, λέγουσι, —καὶ ἀναφέρω τοὺς ἰδίους αὐτῶν λόγους— ἡ οἰκογένεια εἶνε ὁ ἐχ-
θρὸς μας, διότι εἶνε τῆς ἰδιοκτησίας καὶ τῆς αὐθεντίας ἢ μητρός. Ὡς οὖν νὰ προσβάλλωσι· διότι εἶνε καὶ τῆς ἀγά-
πης καὶ τῆς δικαιοσύνης ἢ μητρός.

Ἄλλ' ὅμως, κάτοχοι τοῦ πλοῦτος καὶ τῆς ἐπιστήμης, ὅμως, οὐ; ὁ Θεὸς κατέστησεν ὁδηγούς λαῶν, τί ἐκάματε τὴν οἰκογένειαν; Νεανίαι, τοῦ εἶνε ἐν οὐν ὁ σεβασμὸς τῆς ζωῆς; Σύζυγοι, ποῦ εἶνε ὁ σεβασμὸς τοῦ γάμου; Γονεῖς, ποῦ εἶνε ὁ σεβασμὸς σας πρὸς τὴν παιδικὴν ηλικίαν; Καὶ ὅμως, ποιηταί, μυθιστοριογράφοι, συγγραφεῖς, τῶν γνωμῶν οἱ ὁδηγοί, διδάσκαλοι, ἡ ψυχολογοὶ τοῦ αἵματος, συνελθετε εἰς ἐαυτοὺς, ἐρωτήσατε τὸ ἔργον σας· καὶ ἂν μὴ ὁπισθοχω-
ρήσατε ἐντρομοί, τοῦτο δηλοῖ ὅτι πολὺ ἔτι τυφλότεροι καὶ μαλλον διεστραμμένοι εἴθε ἢ ὅ, τι ἐνόμιζον! Ἐνεπαίξατε καὶ ἐσυρίξατε τὴν ἀρετὴν, ὑμνήσατε τὴν μοιχείαν, τὰ πλῆθη ἐθεοποίησατε. Εἰς ἐκάστην τῶν βιβλίων σας σελίδα ἐθέ-
ξατε τὴν σωματικὴν ἀγάπην, τὴν ἀγάπην τῶν ὕλικων ἀπο-
λαύσεων, καὶ εἰς αὐτὴν ἐδώκατε πᾶν δικαίωμα. Ἐκαστον ὅμως δημοσίωμα ἦτο καὶ νέον πολεμικὸν κτύπημα κατὰ τῆς θεμελιώδους ἐκείνης τῆς κοινωνίας βίσεως, ἡτις ὀνομά-
ζεται οἰκογένεια. Καὶ τώρα καταπλήττεσθε, διότι τὸ οἰκο-
γενεῖα τρίζει καὶ διαρρήγνυται!

Μὴ ἀκούετε πλέον τὴν θρησκείαν, μάς λέγετε καὶ ἐκ-
στην· δὲν σας προτείνει αὕτη παρὰ μύθους ἀκούετε τὴν ἐπιστήμην. Αὕτη σας διδάσκει ὅτι ὁ ἀνθρώπος εἶνε τελεία
προηγμένη κτῆνος. Ὁ Θεὸς μὴ ὑπόσας ἀνωρελίας, καὶ πρό-
ληψις ἢ ἡθικῆς ἢ οἰκογενεῖας αὕτη αἰτῆ, μετὰ τῶν οὐ στη-
ριγμάτων τῆς, τοῦ γάμου καὶ τῆς ἰδιοκτησίας, εἶνε σταθμός·

τὴν πρόσκαιρον ἐν τῇ ἀδιαιρέτῳ τῶν πραγμάτων μεταβο-
λῇ· ὁ νόμος τῆς προόδου, ὁ ἐπιτρέψας νὰ κατισχύσωσιν, ἐπὶ
τῶν χρόνων, οἱ θεοὶ οὗτοι, ἐπιτρέπαι νὰ προέλθωσιν καὶ
ἀναγγεῖλωσιν τὴν πτώσιν αὐτῶν. Καὶ ὅταν ὁ δυστυχῆς,
εἰς τὸν ἴσον ἢ ζωὴ ὑπῆρξε σκληρὰ, πτηνίζόμενος εἰς τὰ
τοιαῦτα διδάγματα ἀνακηρύττει τὴν κοινωνίαν διαρρηγμένην
κακῶς· ὅταν ἀπὸ τῶν λόγων χωρῇ εἰς τὰς πράξεις, ἵνα
διὰ τῆς ἀνατροπῆς τῆς παρούσης τάξεως κατασκευάσῃ τὴν
ἀνδρῶν νέας, οἱ διδάσκαλοι, οἱ τὸν νόον τοῦ ἀποπλανή-
σαντες, θὰ πλύνωσι τὰς χεῖρας των ἐνώπιον τῆς διαγωγῆς
του; Ἀ! πιστεύατέ με· ἂς τοὺς ἀφήσωμεν ν' ἀπαλλα-
γῶσιν, ὅπως δύνανται, ἀπὸ τὰ ἀπίστια ἀποτελέσματα, τὰ
ὁποῖα ἄλλοι ἐξάγουσιν ἀπὸ τὰ μαθήματά των. Ἡμεῖς εἰς
τὸν διατάζοντα καὶ συγκεχυμένον τοῦτον κόσμον, ἐν μέσῳ
τοσούτων ἐναντίων διδασκαλιῶν, ἂς δεῖξωμεν, ὡς Χριστια-
νοί, τὸ μέγα θέαμα τοῦτο· ὁμάδα συμπαγῆ οἰκογενειῶν πι-
στῶν εἰς τὸν νόμον τῆς μονιμότητος, εἰς τὸν νόμον τῆς αὐ-
θεντίας καὶ εἰς τὸν νόμον τῆς ἀγάπης. Ἀς ἀναγκάσωμεν νὰ
εἰπωσιν περὶ ἡμῶν οἱ βλέποντες τὰς οἰκογενεῖάς μας: Ἐάν
πᾶσαι αἱ οἰκογένειαι τοιαῦται ἦσαν, ἡ κοινωνία θὰ ἐσώζετο.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

Η. Κ. Γκορογιάννης.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ ΕΚ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΤΟΠΩΝ

Γ'

Πρὸς τὸ ἄκρον τῆς πόλεως μεσημβρινῶς κεῖται τὸ λεγόμε-
νον Ὀρος Σιών, ὑπερ εἶνε μᾶλλον λόφος ἢ ὄρος· τοῦτο ἦτο
ἡ Ἀκρόπολις καὶ ἡ κυρίως πόλις Δαβὶδ, ἐνθα καὶ τὰ παλά-
τια τοῦ Δαβὶδ. Νῦν εἶνε μουσουλμανικὸν τέμενος, καὶ πα-
ρχλεῖται τοῦτον εἶνε νεκροταφεῖα. Πρὸς ἀνατολὰς τούτου
καὶ εἰς ἀπείρασιν 1 1/2 τῆς ὥρας κεῖται ὁ Ἀγρός τοῦ Κερα-
μέως, ὃν ἡγόρασαν διὰ τῶν 30 ἀργυρίων πρὸς ταφὴν τοῖς ξέ-
νοις. Εἶνε ἡδὴ ἀξιολόγον μοναστήριον.

Εἰς ἕτερον ἄκρον τῆς πόλεως καὶ πρὸς ἀνατολὰς εἶνε ὁ
Ναὸς τοῦ Σολομῶντος, καλούμενος καὶ Ἀγία Ἀγίων.
Ἐκ τοῦ ἀρχαίου ναοῦ σώζονται μόνον τὰ ἀρχαῖα ἐξωτερικὰ
τείχη ἅνω τῶν 3.000 ἐτῶν. Ἐκ οὗτος ὁ ναὸς εἶνε ἡδὴ τζα-
μίον, ὅπερ δύναται τις νὰ ἀνικηρῇ τῇ ἀδείᾳ τῆς ἀρχῆς τοῦ
τύπου καὶ τῇ συνοδείᾳ καθάπερ.

Ἐξω τῶν τειχῶν μεταβαίνουσιν ἀπὸ πᾶσαν Περσικὴν
οἱ Ἑβραῖοι καὶ κληροῦσι καὶ ὀρθοῦσι διὰ τὴν τοῦτον ἀπώ-
λειαν, τύποντες τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ἐπὶ τῶν τειχῶν. Δια-
τηροῦσι δὲ οὗτοι εἰς αὐτὴν τὴν θείαν καὶ κανὼν ἡμῶν ἀκοί-
μητον.

Ἀπὸ τῶν τειχῶν τῆς πόλεως Βλ. σφίεται καὶ ἡ
Κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ, δεξιμένη τις ὅπως παρρημα-
λημένη.

Πρὸς ἀνατολὰς τῆς πόλεως εἶνε τὸ Πατριῶριον καὶ ἡ
ὁδὸς, ὃς ἡς ἐκ τοῦ Πατριῶριου ἀπῆγον πρὸς Ἱεροσόλ· εἰς τὸ

σταυρώσαι και η θεία, εν η ηγγάρευσαν Σύμωνα τόν Κυρηναίον, εν ηρ τόν Σταυρόν του Ιησοῦ.

Μετά τας δύο μηνυμονεύσεις θείας και έξω των τοιχών της πόλεως κείται η Κοιλιάς του Ιωσαφάτ. Ητις μετά τινα απόστασιν καλεῖται Κοιλιάς του Πιρὸς και περιτέρω χειμαρρος τῶν Κέδρων. Εἶνε ρεῦσά τι ἀρχαῖον βαλάντιον της πόλεως και ἐξακολουθῶν ΜΑ, καταλήγει εἰς τὴν Νεκρὴν θάλασσαν.

Παρά τὴν κοιλιάς Ιωσαφάτ και πρὸς ἀνατολὰς αὐτῆς περὶ τὰ 150 μέτρα κείται η Γεθσημανή, ἐνθα εἰς βάθος περίπου 50 βαθμίδων ὑπάρχει νῦν της Θεοτόκου, και ὁ τάφος αὐτῆς λελαξευμένης ἐπὶ βράχου. Παρακειμένης δὲ τοῦ τοῦ εἶνε και ἰδιαίτερον παρεκκλήσιον και τάφος Ιωσήφ του δικαίου, του Ιωακείμ και τῆς Ἀννης.

Μετά τὴν Γεθσημανή και πλησίον ταύτης κείται ὁ Βράχος τῶν Ἀποστόλων, ἐν ᾧ ἐνόσταζαν και ὑπνωταν εἰ Ἀπόστολοι, ὅτε ἀπαγορεύθη μικρὸν ἀπ' αὐτῶν ὁ Ἰησοῦς διὰ νὰ προσευχηθῇ, ὅπως παρέλθῃ ἀπ' αὐτοῦ τὸ πικρὸν ποτήριον, και ἐνθα ἐπανεβλῆν εὐρεῖν αὐτοὺς καθυδόντας και τοὺς ἐπέπληξαν. Εἰς τὴν αὐτὴν δὲ θέσιν εἶνε και ὁ τόπος ὅπου ὁ Ἰούδας ἰδὼν μετὰ κρυπταδίας ἐπρίδωκε τὸν Κύριον φιλήματι δολίῳ.

Εἰς τὸν Σηατωβριάνδον—Morceaux choisis σελίς 147—ἀνέγνων ὅτι ἐτάφθα ἀκριβῶς εἶνε και ἡ θέσις, ἐνθα ὁ Ἰησοῦς βλέπων τὴν εἰσὸν πόλιν ἐκλαύσεν ἐπὶ τῇ προσεγγίσει αὐτῆς ἐρμώσει. Ὁ δὲ Βαρώνης διατείνεται ὅτι ὁ καταστρέψας ἄρδην τὴν Ἱερουσαλὴμ Τίτος τῷ 70 εἶπε Μ. Χ. ἔστησε τὰς σκηνάς του εἰς αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ μέρος ἐνθα ὁ Σωτὴρ εἶχε προεῖπει τὴν καταστροφὴν της Ἱερουσαλὴμ.

Ὁλίγη ἀνωθὶ και πρὸς δεξιὰν της θέσεως αὐτῆς εἰσι και τάφοι καλούμενοι τῶν Προφητῶν. Ὁλίγη δὲ κάτωθι εἶνε ἐν μέγα μνημεῖον τοῦ Ἀβισσαλὸν υἱοῦ τοῦ Δαβὶδ.

Ἀνατολικώτερον ὅλων τούτων και εἰς ἀπόστασιν ἑμισείας ὥστε ἀπὸ της πόλεως κείται τὸ Ὄρος τῶν Ἑλαιοῦν, και πρὸς βορρᾶν οὗτοῦ και εἰσαί συνέχεται ἀκολουθεῖ τὸ Ὄρος της μικρῆς Γαλιλαίας, ἐνθα ἐνεφανίσθη τὸ πρῶτον ὁ Ἰησοῦς τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ, και ἀπὸθεν τελευταῖον Ἀναλήφθη. Ὑπάρχει εἰς αὐτὴν μεγάλη καινούργη, γὰρ και προσῶλιον εὐρύτατον πλακόστρωτον, γύρω τῶν τοιχῶν τοῦ ὁποῦ εἰσὶ γεγραμμένα πάντα τὰ σχετικά χωρία της Ἀναλήψεως ἐκ τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων. Εἶνε θέσις και θέα μαγευτική. Βλέπει γύρω ὁ ὀρθήλμος ἀπείρους ἐκτάσεις, ἐν οἷς και τὸν Ἰορδάνην και τὴν Νεκρὴν θάλασσαν.

Βιθλὲμ.

Πρὸς τὸ ἀντιθέτον μέρος της Ἱερουσαλὴμ, ἥτοι πρὸς δυσμᾶς και εἰς ἀπόστασιν 12 περίπου χιλιομέτρων, ἐνθα μεταβίνει πρὸς δὲ ἀμᾶξης, κείται ἡ Βιθλὲμ, πόλις ἔχουσα περὶ τὰς 10,000 κατοίκους χριστιανῶν ἀραβοφώνων. Ἐχει και βιομηχανίαν καλὴν, τὴν κατεργασίαν ὀστράκων λευκοτάτων, προϊόντων της Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, ἀπερ κοινῶς καλοῦσι ζεντέλια, δι' ὧν κατασκευάζουσι πολλὰ μικρὰ ἀντικείμενα, οἷον σταυροὺς, εἰκόνας γλυπτὰς ὡσεὶς με λεπτο-

τάτην ἐργασίαν, κομβολόγια, καρφίδας και μυρία ἄλλα, ἐξ ὧν ἀγοράζουσι πάντες οἱ εἰς Ἱεροσόλυμα μεταβαίνοντες ὡς ἐνθώμια. Αὐτὴ δὲ ἡ πόλις ἔχει και Μητροπολίτην Ἰδιον. Καθ' ὁδὸν ἀκοντῇ τις μεταβλίνων εἰς Ἱεροσόλυμον παλαιὸν τι κτίριον, ἐνθα λέγουσιν ὅτι εἶνε ὁ τάφος της Ραχήλ.

Ἐν Βιθλὲμ ὑπάρχει Ἐκκλησία μεγάλη και ἀρχαία, και ὅτι αὐτὴν ἐν Σπηλαίῳ εἶνε παρεκκλήσιον, τὸ Σπήλαιον, ἐν ᾧ ἡ Θεοτόκος ἐγέννησε τὸν Σωτῆρα, και παρακειμένης τούτου ἑτερον Παρεκκλήσιον ἐν τῇ Φάτνῃ, ἀνήκον τὸ τελευταῖον τούτο τοῖς λατίνοις.

Ἐκεῖ δέκνυνται και τόπος, ἐνθα ἐτάφισαν τὰ ἄδωα νηπια, ἀπερ κατέσφαξεν ὁ Ἡρώδης.

Ἐξω της Βιθλὲμ εἰς ἀπόστασιν 1)2 περίπου ὥρας ἀπὸ της Ἐκκλησίας πρὸς δυσμᾶς κείται ἡ θέσις, ἐν ᾗ οἱ ἀγαποῦντες ποιμένες ἐμαθον τὴν Γέννησιν τοῦ Ἰησοῦ.

Ἰορδάνης.

Ἐν τῶν ἀξιοσημειωτέων, τῶν μεταρπιοτέρων, τῶν περικλυτοτέρων, τῶν ποιητικωτέρων, τῶν χριστιανικωτέρων θεομάτων, ἀλλ' εἰς τὸ ὅποιον ὀλίγοι μεταβαλίνουσιν ἔνεκα της ἀποστάσεως, εἶνε ὁ Ἰορδάνης. Μεταβλίνει τις ἐκεῖ δι' ἀμᾶξης. Διὰ τὸ πλησιέστερον πρὸς τὴν Ἱερουσαλὴμ σημεῖον τοῦ Ἰορδάνου ἀπαιτοῦνται ὀλίγω τι πλέον τῶν 4 ὥρων δι' ἀμᾶξης ταχείας, διὰ δὲ τὰς ἐκβάσεις τοῦ Ἰορδάνου πρὸς τὴν Νεκρὴν θάλασσαν ἀπαιτοῦνται 5 ὥραι και πλέον. Διὰ δὲ τὴν ἐπάνοδον δὲν ἀπαιτοῦνται 5 μόνον, ἀλλ' 7 ὥραι. Διατί αὕτη ἡ διαφορά; Διὰ τὴν γήινου καλὴν της ἐπιφανείας της Νεκρᾶς θαλάσσης και τὴν της Ἰορδάνου ἰδίως κατὰ τὰς ἐκβάσεις. Ἐξηγοῦμαι.

Ἡ ἐπιφάνεια της Νεκρᾶς θαλάσσης, ἐν ᾗ ἐκβάλλει ὁ Ἰορδάνης κείται ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν της θαλάσσης, της Μεσογείου, ὀλίγω τι ἑλαττον τῶν 400 μέτρων. Εἶνε ἐλγ. χαμηλοτέρη της θαλάσσης, ὡς εἶνε οἱ Κάτω Χῶραι, Βέλγιον και Ὁλλανδία. Τὰ δὲ Ἱεροσόλυμα, ὡς εἶπομεν εἰς τὴν αἰκίον τόπον, ὑπερκεῖνται της Μεσογείου κατὰ 780 μέτρα. Ὡστε διὰ νὰ μεταβῶμεν ἀπὸ Ἱεροσόλυμων εἰς Ἰορδάνην καταβαλόμεν μέτρα 780+100=1180. Αὐτὰ λοιπὸν πρὸς μέτρα κατὰ τὴν ἐπάνοδον θὰ εἶνε ἀνωφάνεια, κατὰ τὴν παρομίαν αἱ ἀνθρώποις θὰ φέρη και κατήφορον και τὴν ἀπάνω ὁ κατήφορος θὰ φέρη και ἀνέφορον. Καὶ διὰ τοῦτο ἀπαιτοῦνται και δύο ἡμέραι πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ Ἰορδάνου. Ἡμεῖς δὲ εἶχμεν τὴν τιμὴν νὰ ἔχωμεν ὡς συνοδὸν και ξεναγόν, πᾶν εὐγενῶς και προθύμως προσεσχεθέντα τὸν διακεκριμένον κληρικὸν ἀρχιεπίσκοπον και βιβλιοθηκάριον τοῦ ἐλληνικοῦ μοναστηρίου, τὸν κ. Κλεώπαν, ὅστις πλείστας ὀφειλομένης χάριτες διὰ τὴν πρὸς πάντας προσήθειάν του.

Ὁ Ἰορδάνης πηγάζει μικρὸν πρὸ της Τιβεριάδος θαλάσσης ἀπὸ τὸν Ἀντιλίβανον, χύνεται πρὸς τὴν Τιβεριάδα θαλάσσαν, ἐκεῖθεν ἐξερχόμενος πάλιν διανύει περὶ τὰ 200 χιλιομέτρα και ἐκβάλλει εἰς τὴν Νεκρὴν θάλασσαν, ἐνθα νεκροῦται και αὐτός.

Ὁ Ἰορδάνης, ὡς ποταμός, δὲν εἶνε μέγας ὡς οἱ εὐρωπαϊκοί, οὔτε κατὰ μῆκος, οὔτε κατὰ πλάτος, οὔτε κατὰ

προσέτητα ὕδατος· εἶνε περίπου ὡς ὁ Πηνειὸς της Ἀφρίκης. Ἀλλὰ εἶνε ὁ γνωστότερος, ὁ θειότερος, ὁ ποιητικώτερος τῶν ποταμῶν της ἀνατολῆς· τὸ ὕδωρ του δὲν εἶνε ποτὶ διαφυγῆς, ἀλλὰ πᾶσιμον.

Κατὰ τὰς ἑρῶας του, εἰς πολλὰ δὲ μέρη και ἐντὸς αὐτοῦ ὁ Ἰορδάνης εἶνε κατὰφυτος πρὸς τὴν πύριν αὐτοῦ ἀνυδρίαν και ἐνερσίαν.

Ἐγγάτως ἀνεκλύθη και ἡ θέσις ἐν ᾗ ἐβαπτίσθη ὁ Ἰησοῦς ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου, και ἦν αἰδόμεν ἐκ της ἐνταύθεν ὁρᾶς και τὴν ὁποίαν θέσιν παρέμεινε νὰ ἐξέτασῃ λεπτομερῶς ὁ κ. Π. Κρολίδης.

Πολλοὶ συναθροῦνται ἐκ τῶν μεταβαλόντων εἰς Ἰορδάνην και νὰ ἐμβαπτίζωνται ὁλόκληροι και λουῶνται ἐντὶς αὐτοῦ.

Νεκρὰ θάλασσα.

Ἐχει ἐκτασιν μήκους μὲν περὶ τὰ 80 χιλιομέτρων, πλάτους δὲ περὶ τὰ 20. Εἶνε ὅντως νεκρά, διότι οὐδὲν ζῶον ζῇ ἐντὸς αὐτῆς, ἐλθὺς κατὰ οὔτε πᾶσιμον εἶνε τὸ ὕδωρ της. Εἶνε δὲ πολὺ πυκνὸν και δηλητηριώδες ὡς ἐκ τῶν συστατικῶν του. Ὁ δὲ Ἰορδάνης χυόμενος ἐντὸς αὐτῆς ἐπὶ τόσους αἰῶνας δὲν ἔγχετο νὰ μεταβάλῃ τὰ δηλητηριώδη συστατικὰ της. Λέγουσιν ὅτι εἶνε κατηραμένος τόπος, διότι ἐκεῖ ἐκείντο τὰ ἀρχαῖα Σίδωρα και Γόμορρα.

Καὶ πλοῖον ἐντὸς αὐτῆς δυσχερέστατα πλεῖ ὡς ἐκ της μεγάλης ἀντιστάσεως, προσερχομένης ἐκ της μεγάλης πυκνότητος τοῦ ὕδατος.

Μίαν ὥραν πρὸ τοῦ Ἰορδάνου συναντᾷ τις τὴν Ἰεριχά, πόλιν γνήνη, μὴ ἔχουσαν σήμερον οὐδεμίαν ἀξίαν, περιώνυμον ὁμῶς τὸ πάλαι διὰ τὸν τρόπον δι' οὗ κατέλαβεν αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ.

Παρά τὴν Ἰεριχά και εἰς ἀπόστασιν ἐλασσονα της ὥρας ὑψοῦται τὸ Σαραντάριον ὅρος ὑπὸ ὃ ἐνήστευεν ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ 40 ἡμέρας, ἐξ οὗ και ἡ δυναστεία του, και ἐν ᾧ ἐπαράσθη ὑπὸ τοῦ διαβόλου.

Ἐκ της Ἰεριχῆς και τῶν περὶ φαίνεται πόρρωθεν ΒΑ και τὸ ὅρος Θαβὼρ, ἀρετὰ ὑψηλὸν μὲ κωνοειδῆ κορυφὴν, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἀναβᾷ ὁ Ἰησοῦς μετεμορφώθη.

Αἱ περὶ τὸν Ἰορδάνην και τὴν Ἰεριχά γῆραι οὐδὲως εἰσὶν εὐφοροὶ σήμερον, και οὐχὶ μόνον γῆ ἐπαγγελίας δὲν εἶνε νῦν, ἀλλὰ τουναντίον γῆ κατάρσις. Ὁ χρόνος μετέβαλε τὸ ἔδαφος ἀπὸ γόνιμου· λίαν εἰς ὄλως ἄγονον και ἀμωδές. Τί εἶνε αὐτός ὁ χρόνος! πῶς μεταβάλλει τὰ πᾶντα, οὐδὲν τῶν ἐγκοσμίων φεδόμενος!!

Ἐν τῇ ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ εἰς Ἰεριχά ὁδῷ ἐμνησθημεν και της σχετικῆς παραβολῆς τοῦ Κυρίου περὶ τοῦ κατ' αὐτὴν ταύτην τὴν ὁδὸν ἀμπεσόντος εἰς τοὺς ληστὰς ἀνθρώπου. «Ἀνθρώποις τις κατέβαινεν ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ εἰς Ἰεριχά κατὰ τὴν ὁδὸν φαίνεται ἡ Βιθανία, ἐνθα σώζεται τάφος τοῦ Ἀβραάμ και της Μάρθας και Μαρίας.

Γ. Α. Ματθόπουλος

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΣ ΝΟΜΟΣ

ΠΡΟ

ΤΙΜΟΘΕΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

Ἀρχιμανδρίτου και προλόγου της φιλολογίας.

Ο ΘΕΑΝΘΡΩΠΙΟΣ ΠΙΣΟΥΣ ἐν τῇ ἐπὶ τοῦ ἔθνους ἀντιλήξει αὐτοῦ συνεπλήρωσε τὸν διὰ τοῦ Μωυσέως δοθέντα τοῖς Ἰουδαίοις νόμον και πρὸς αὐτοὺς εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ἔπασαν τὸν τέλειον της αὐτοῦ χάριτος νόμον· ἥτοι τὸν

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΝ ΝΟΜΟΝ.

Ἐν τούτῳ τῷ νόμῳ και ἡ ζωὴ, ἡ δύναμις και ἡ τελειότης, ὁ προστάγιον εἰς τὸν ἄνθρωπον τρόπος τοῦ βίου, ἡ ἀληθὴς γὰρ και ἡ ἀληθὴς εὐδαιμονία, διότι διὰ τούτου, της χάριτος τοῦ Χριστοῦ ἐπανεργουμένης, ἐξουγενίζεται ἡ ψυχὴ και ἐμπεδούται ἐν αὐτῇ ἡ ἀρετὴ ἡ εὐσέβεια, ἡ εἰς τὰ πνευματικὰ ἰδιώματα ἀνοψοῦσα και εἰς τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον, τὴν ζωὴν της χαρᾶς και της ἀτελευτήτου μακαριότητος, ἀποκαθιστάται.

Διὰ νέους και γέροντας, διὰ μικροὺς και μεγάλους, διὰ σοφοὺς και ἀπαιδευμένους, διὰ ἄνδρας και γυναῖκες, διὰ πάντα χριστιανόν, ἡ ἰδιαίτερα σπουδὴ τοῦ Εὐαγγελικοῦ Νόμου καθίσταται ἀναγκασιότατη και ἀπολύτως, διότι ἀνευ της πλήρους και βελτίστης γνώσεως αὐτοῦ ἀδύνατον ὁ χριστιανὸς νὰ γινώσκῃ τὸν τρόπον νὰ ζῇ χριστιανικῶς, ὅλην δὲ ἀνθρωπίνως.

ΑΝΕΥ της πλήρους και βελτίστης τοῦ Εὐαγγελικοῦ Νόμου γνώσεως εἶνε ἀδύνατον νὰ εἰσέλθῃ ὁ ἄνθρωπος νοῦς εἰς τὸ τοῦ χριστιανισμοῦ πνεῦμα και νὰ ζῇ ἐν τῷ φωτὶ της γνώσεως της ἀληθείας.

Τὰ προστάγματα τοῦ Εὐαγγελικοῦ Νόμου εἶνε προστάγματα ἀγάπης τοῦ ἀνθρώπου πρὸς αὐτόν, τὸν Θεὸν και τὸν πλησίον. Ὁ μὴ γινώσκων και μὴ ὑπακούων εἰς τὰ προστάγματα ταῦτα ἀδύνατον νὰ ἀναδειχθῇ ἄξιος τοῦ ὀνόματος ἀνθρώπου, οὐδέποτε και ἂν κατέχῃ θέσιν, καὶ μέγας και ἰσχυρὸς εἶνε, καὶ πλούσιος και ἐπιφανὴς, καὶ φιλόσοφος και πολυμαθὴς. Κατ' ἀνάγκην τὰ μὴ καθήκοντα και τὰ μὴ συμφέροντα θὰ πράττῃ· εἰς ἀδόκιμόν νοῦν θὰ παράδῃ και μόνον κέρδος θὰ ἔχῃ τὴν θλίψιν και τὴν πικρίαν, τὸ σκότος και της πονηρίας τὴν κόλπιν, τὴν ἀλγίστην και τὸν θάνατον.

Ο ΒΙΟΣ ΤΟΥ

Θὰ εἶνε βίος ἀνευ φροντίς, βίος εἰς τὸ χάος και τὴν ἀπογοήτευσιν.

ΜΕΤΑ ΧΑΡΑΣ ΚΑΙ ΕΛΠΙΔΩΝ

προσθηκούσας ἐπιμνήσεις και ἀποστολὰς παρὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ κοινῶ ἐκείδμεν τὸν Εὐαγγελικὸν Νόμον, ἐρμηνευθέντα ὑπὸ τοῦ ἀρχιμανδρίτου κ. Τιμοθέου Ἀναστάσιου.

Ἡ γλώσσα τοῦ πονήματος θὰ εἶνε ἀπλή και εὐληπτος, ἡ δὲ ἀνάπτυξις οὐσιαστικὴ, διατυπωμένης της ἐννοίας ἐκάστης περιχοπῆς ἀνευ ἐρμηνευτικῶν περιφράσεων και ξένων γνῶμων.

Τὰ κεφάλαια, εἰς 2 διηρέθη τὸ ὅλον τοῦ Εὐαγγελικοῦ Νόμου, εἶνε αἱ 26 αὐτοῦ περικοπῆς, τῶν ὁποίων ἐκάστη ἰδίαν ἐννοίαν ἔχει και ἐν τῇ καθ' ὅλου ἐννοίᾳ της ἀγάπης μετὰ πάσων τῶν λοιπῶν στενῶς και ἀρρήκτως ἐννοεῖται.

Τῶν κεφαλαίων της Ἑρμηνείας τοῦ Εὐαγγελικοῦ Νόμου θὰ προηγήθῃ ἡ Εἰσαγωγή, ἡ ὁποία ἀπέτελει τὸ Α' μέρος τοῦ συγγράμματος.

ΤΟ ΘΑΟΝ ΕΡΙΟΝ

μετὰ πάσης της δυνατῆς φιλοκαλίας και ἐπὶ λαμπρῶς χάριτι

ἐκτυπούμενον ὁ ἀποτελεσθῇ ἐξ 20 τυπογραφικῶν φύλλων
σχήματος 8ου καὶ θύεται ἀντὶ
ΔΡΑΧΜΩΝ 2.

Πρὸς εὐρυτέραν δὲ διάδοσιν τοῦ πολυτίμου τούτου βιβλίου
καὶ πρὸς εὐχεραστέραν αὐτοῦ ἀπόκτησιν παρέχεται ἡ εὐκολία
εἰς τοὺς ἐγγραφομένους συνδρομητάς τῆς κατὰ φιλλὰδία
δεκάλεπτα (ἀπὸ 10) πληρωμῆς αὐτοῦ, ἵνα ἡ διανομὴ
ἰδιαίτερος ἡμῶν διανομῆς.

Τὸ πρῶτον φιλλὰδιον ἐκδίδεται τῇ 15 Ἰουνίου
Ἐκδότης
ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΣΑΛΑΒΕΡΟΣ.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ
ΤΩΝ ΑΓΙΑΝΤΩΝ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ
ΑΓΓΕΛΙΑ

Ἀρχίσαντες τὴν ἐκτύπωσιν νεοελληνικῆς μεταφράσεως
τῶν Ἀπάντων τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ
Χρυσοστόμου, περιττὸν κρίνομεν νὰ ἐξάρωμεν τὴν
σπουδαίωσιν τοῦ ἔργου. Ὁ κληρὸς, ὁ λαὸς, οἱ οἰκονόμοι,
οἱ λόγιοι θὰ εὐρωπῶν ἐν αὐτῇ ἀνάγνωσμα μοναδικῆς ὠφε-
λείας καὶ ζωῆς, μοναδικῆς χάριτος καὶ κλήρους, ἀνυπο-
λόγιστος δὲ θὰ εἴη ἡ ἐπίδρασις τοῦ εἰς τὴν ἀναζωογόνησιν
τοῦ ὀρθόδοξου ἡμῶν συναίσθηματος καὶ εἰς τὸν κρείσσονα
καταρτισμὸν ἱεροκηρύκων καὶ πνευματικῶν ποιμένων.

Χάριν εὐκολίας τῶν συνδρομητῶν ἡ ἐκδοσις γενήσεται κατὰ
τεύχη μηνιαίως ἐκδιδόμενα. Ἐκαστον τεύχος θ' ἀπαρτίζη-
ται ἀπὸ ἐπτά τυπογραφικὰ φύλλα, ἥτοι ἐκ σελίδων 112,
σχήματος μεγάλου οὐκίδου, θὰ τιμᾶται δὲ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ
ἀντὶ δραχμῆς μιᾶς καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἀντὶ γρ. χρ. ἑνὸς.

Ἐκαστος συνδρομητὴς λαμβάνων τὸ τεύχος, θὰ πληρῶνῃ
ἀμέσως εἰς τὸν οἰκέτον ἀνταποκριτὴν ἡ διανομὴ τῶν ἀντιτίμων.

Ἀνὰ ἐκάστην ἐξαμηνίαν θὰ γίνηται κλήρωσις τῶν συνδρο-
μητῶν, ὅσοι δὲ εὐνοήθωσιν ἀπὸ τοῦς δέκα πρώτους κληρῶς,
θὰ λαμβάνωσι τὰ κατόπιν φυλλάδια δωρεάν.

Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος ἔλεγε πρὸς τοὺς ἀκροατάς του ὅτι
ἐπεθύμει σφοδρῶς καὶ ἐν ὥρᾳ νυκτός νὰ τοὺς διδάσκῃ, καὶ
εἰς τὰς τραπέζας των ὅταν παρεκάθητο, εἰ δυνατόν δέ,
ἤθελε καὶ εἰς μυρία ταμέχια νὰ ἐσχίζετο, διὰ νὰ ἤρχετο
συχνὰ πλησίον ἑνὸς ἐκάστου καὶ ὁμιλῇ πρὸς αὐτούς.

Καὶ ὁ μὲν Χρυσόστομος, πρὸ δέκα πέντε αἰώνων, ἀπῆλθεν
ἀπὸ τοῦ κόσμου τούτου· ἀλλ' ὁ ἔχων τὸν λόγον τοῦ ἔχει
αὐτὸν τὸν ἴδιον, τιμὴ δὲ καὶ ὑψίστη εὐφροσύνη θὰ εἴη εἰς
ἐκαστον τὸ νὰ ἔχῃ παρ' αὐτῷ τὸν μέγαν διδάσκαλον καὶ
ρήτορα καὶ ἱεράρχην, ὅστις ὑπὲρ πάντας ἐδέξατο τὴν χρι-
στιανικὴν Ἐκκλησίαν, καὶ πρὸς τὸν ὅποιον ἐφάρμιλλος οὔτε
ἐφάνη οὔτε δυνατόν εἶναι νὰ φανῇ.

Ἐν Ἀθήναις, 12 Ἰουνίου 1899.

Οἱ μεταφρασταί

Μιχ. Ι. Γαλανός καὶ Νικ. Ι. Γαλανός.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Ἐν τῇ Βουλῇ βουλευταὶ τινες ὁμίλησαν δυσμενῶς κατὰ
τῆς ἱερᾶς Συνόδου, εἰς τὴν ὅποιαν κατελόγησαν ποικίλα
σκάνδαλα ἀθέμων χειροτονιῶν. Ὁ βουλευτὴς μάλιστα καὶ

Στάης κατήγγειλεν ὅτι τῶν Συνεδριῶν τις ἐχειροτόνησεν ἀρ-
χιμανδρίτην τινὰ εἰς ἐν ἐκκλησίαν ἀντὶ ὁρηγμῶν ἐκατόν.
Ἡ μὲν ὑπεράσπασις, ἥτις κατὰ τὸν ἐπιθέσεων τούτων ἐγέ-
νετο ὑπὲρ τῆς Συνόδου, ὑπῆρξεν ὅτι οὐδὲν κέρδος πορίζομεθα
ἐκ τῆς ἐκπομπέσεως τῶν λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας, πρέ-
πει δὲ νὰ αἰσθανώμεθα σεβασμὸν πρὸς τὸ ἱθικὸν πρόσωπον
τῆς ἱερᾶς Συνόδου. Ἡμεῖς θλιβόμεθα καὶ δι' ὅσα κατηγ-
γέλησαν, καὶ δι' ὅσα ἀντετάχθησαν πρὸς ὑπεράσπισιν. Ἡ
ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος ὀφείλει νὰ ὑπερασπίσῃ ἐαυτὴν διὰ τῶν
ἔργων τῆς τῶν ἀμέμπτων, τῶν κανονικῶν, τῶν ἀκατακρίτων.
Καὶ ἂν ἔχῃ τὸ ὄφρος τοῦτο, ὡς πρέπει νὰ τὸ ἔχῃ, καὶ ὡς
ἐυλόγηθα νὰ τὸ ἔχῃ, πρέπει νὰ διαμαρτυρηθῇ διὰ τὰ κατ'
αὐτῆς ἐκείστοτε λεγόμενα ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς ἐθνικῆς ἀν-
τιπροσωπείας.

— Εὐδοκίμωτα καὶ ἐν πολλῇ κλίθους συρροῇ ἐποιήσατο
ἐξ ὁμιλίας ὀρθόδοξας ἐν Χανίοις, πέντε δὲ ἐν Ἱεροσολύμοις.
Κρήτης ὁ πανοσιώτατος ἀρχιμ. κ. Εὐσέβιος Μαυθόπουλος.
Ἡ Α. Σ. ὁ Ἐπίσκοπος Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου κ. Νι-
κηφόρος καὶ πορέστη εἰς τὸ κήρυγμα καὶ ἐνεθάρρυνε τὸν κ.
Μαυθόπουλον κατὰ τὸν τρόπον πατρικὸν καὶ ἀντάξιον τῆς φή-
μης, ἥτις περιστέφει αὐτὸν ὡς ἀληθῆ χριστιανὸν ἱεράρχην.

— Ἡ ἐν Γαλλίᾳ κατάστασις εἶνε ἐκρυθμὸς καὶ σκεπτική.
Ὁ Ἰούλιος Σίμων τὸ προείπεν. Ὅταν τὸ Κράτος πολεμῇ
τὸν Θεόν, ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ διανοιγῇ ἡ
ἀδυσσος διὰ τῆς καταπτώσεως τῶν ἡθῶν καὶ τῆς ἐκφυλι-
σεως τῶν χαρακτήρων. Ἡ ἀναξιοπαθεύσα χώρα ὀφθαλμίζε-
ται τὸν κίνδυνον καὶ ζητεῖ σωτηρίαν. Δὲν τῇ εἴη ἀδύνατον νὰ
τὴν εὕρῃ· ἀλλ' ὅχι ἐκ χειρῶν ἀνθρώπων. Πρὸ ἐνὸς αἰῶνος
τὴν ἀνέβρεν ἐν τῷ ἐσταυρωμένῳ. Εἰς αὐτὸν ἂς προσφύγῃ καὶ
πάλιν καὶ θὰ σωθῇ.

— Διὸς τῆς γενικᾶς του ἐξετάσεως ὁ διδάκτωρ τῆς νομικῆς
καὶ ἡδὴ ροιτητῆς τῆς Θεολογίας κ. Λεωνίδας Παγγέας ἐτύχε
τοῦ βαλθροῦ ἀριστερά.

— Ἡ Α. Μ. ἡ Βασιλίσσα ἀπεφάσισε ν' ἀνεγείρῃ ἐπὶ οἰ-
κοπέδῳ, δωρηθέντος ὑπὸ τοῦ δήμου Αἰδηψοῦ, παραπήγματα
πρὸς δωρεάν ἐν αὐτοῖς διαμονὴν ἀπόρων πολιτῶν λαμβανόν-
των ἀνάγκην τῶν ἱαματικῶν λουτρῶν Αἰδηψοῦ.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ 20 Ἰουνίου

Ὁ Ἀπόστολος Ρωμ. Ε' 10—16

Τὸ Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ματθ. Δ' 18—23

Κυριακὴ 27 Ἰουνίου

Ὁ Ἀπόστολος Ἑβρ. ε' 1—10

Τὸ Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ματθ. Γ' 22—33

ΟΙ ΔΙΔΑΞΟΝΤΕΣ

Εἰς τὰς ἈΔΙΚΑΣ ΣΧΟΛΑΣ ΤΗΣ ἈΝΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Ἐν τῇ Α' ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἱ. Σύνοδον

8—9 μ. μ.

Σαββάτῳ 19 Ἰουνίου Μιχ. Ι. Γαλανός

Κυριακῇ 20 " Μιχ. Ι. Γαλανός

Ἐν τῷ ναφ τῆς Ἀγίας Εἰρήνης

8—9 μ. μ.

Κυριακῇ 20 Ἰουνίου Ἀρχιμ. Τιμῶθ. Ἀναστασίου

Ἐν ταῖς φυλακαῖς Συγγροῦ 8—9 μ. μ.

Παρασκευῇ 19 Ἰουνίου Ἀρχιμ. Τιμῶθ. Ἀναστασίου

Ἐν τῷ Ζαννεῖῳ Ὁρφανοτροφείῳ ἐν Πειραιῇ

Σαββάτῳ 19 Ἰουνίου 8—9 μ. μ. Δ. Παπαδόπουλος

Πέμπτῃ 24 " 8—9 μ. μ. Μιχ. Ι. Γαλανός